

Sygn.akt III AUa 551/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2013r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Elżbieta Zarzecka (spr.)

Sędziowie: SA Bożena Szponar - Jarocka

SO del. Bohdan Bieniek

Protokolant: Agnieszka Charkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 sierpnia 2013 r. w B.

sprawy z odwołania W. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy nadal po dniu 31.07.2012r.

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 lutego 2013 r. sygn. akt IV U 2170/12

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 3 sierpnia 2012r., wydaną w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), odmówił W. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres po dniu 31 lipca 2012r.

W odwołaniu od powyższej decyzji W. P. wniósł o jej zmianę i przyznanie prawa do świadczenia rentowego dotychczas wypłacanego.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 27 lutego 2013r. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał W. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 sierpnia 2012r. do dnia 31 lipca 2014r.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że decyzją z dnia 5 sierpnia 2009 r. ZUS przyznał skarżącemu prawo do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 31 sierpnia 2012r. Wniosek o przedłużenie tego prawa odwołujący złożył w dniu 6 czerwca 2012r. Orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 31 lipca 2007r. został on uznany za zdolnego do pracy. Stąd organ rentowy w dniu 3 sierpnia 2012r. wydał zaskarżoną decyzję. Decydujące znaczenie dla rozważenia zasadności złożonego odwołania miało zatem ustalenie, czy W. P. był nadal osobą niezdolną do pracy po dniu 31 lipca 2012r. W tym celu Sąd powołał biegłych lekarzy sądowych z zakresu: neurologii i ortopedii. Biegli w opinii z dnia 12 listopada 2012r. jednomyślnie uznali, że jest on nadal po dniu 31 lipca 2012r. częściowo niezdolny do pracy do dnia 31 lipca 2014r. Wobec zastrzeżeń ZUS, Sąd pierwszej instancji dopuścił nowy dowód z opinii innego biegłego lekarza

neurologa, który potwierdził słuszość wniosków co do oceny stanu zdrowia skarżącego, zawartych w poprzedniej opinii. Nowy lekarz neurolog jednoznacznie stwierdził, że skarżący jest nadal częściowo niezdolny do pracy z powodu stwardnienia rozsianego (SM) i związanych z tą chorobą objawów uszkodzenia mózgu. Występujący zaś u niego niedowład lewej kończyny górnej i dolnej jest przeciwwskazaniem do pracy w charakterze mechanika. Sąd Okręgowy podzielił wnioski ostatecznej opinii i uznał, że odwołujący spełnia przesłanki konieczne do przedłużenia mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy do dnia 31 lipca 2014r., na mocy art. 57 ust. 1 w zw. z art. 102 w/w ustawy.

Apelację od powyższego wyroku wniósł organ rentowy. Zaskarżając wyrok w całości, wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji. Zarzucił mu przy tym naruszenie przepisów:

- postępowania cywilnego, tj. art. 233 k.p.c. polegające na braku wszechstronnego rozważenia wszystkich zebranych w sprawie dowodów, w szczególności zaniechanie powołania nowego zespołu biegłych, pomimo złożenia przez stronę pozwaną uzasadnionych zastrzeżeń sporządzonych przez ZUS do opinii biegłych lekarzy sądowych z dnia 3 stycznia 2013r.,

- prawa materialnego, tj. art. 57 i art. 61 w/w ustawy poprzez uznanie, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy od 1 sierpnia 2012r. do 31 lipca 2014r. w sytuacji gdy całokształt dowodów zgromadzonych w sprawie wskazuje na brak niezdolności do pracy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest niezasadna. Sąd pierwszej instancji wydając wyrok nie naruszył bowiem prawa materialnego, w szczególności art. 57 i 61 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ustalając że wnioskodawca nadal pozostaje częściowo niezdolny do pracy do dnia 31 lipca 2014r. Nie uchybił także zasadzie swobodnej oceny dowodów, o której mowa w art. 233 § 1 k.p.c., gdyż dokonał prawidłowych i zgodnych z treścią materiału dowodowego ustaleń faktycznych. W tym zakresie Sąd Apelacyjny aprobuje stanowisko Sądu Okręgowego wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Zgodnie z art. 61 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy. Natomiast art. 12 tej ustawy stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, w tym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W przedmiocie oceny przesłanki dalszego trwania u W. P. niezdolności do pracy, Sąd Okręgowy prawidłowo oparł się na dowodzie z dwóch opinii sądowo – lekarskich (k. 14 – 15, k. 41 - 43).

W opinii złożonej do akt dnia 5 grudnia 2012r. biegli lekarze z zakresu neurologii i ortopedii – traumatologii rozpoznali u wnioskodawcy m.in. stwardnienie rozsiane z niedowładem lewostronnym niewielkiego stopnia i cechami zaburzeń organicznych. Po czym stwierdzili, że jest on nadal częściowo niezdolny do pracy do dnia 30 czerwca 2013r. Ich zdaniem utrzymujące się u wnioskodawcy objawy niedowładów lewostronnych, zwłaszcza kończyny górnej, zachwiania równowagi, męczliwość, cechy organicznych zaburzeń osobowości, różnoczasowość zmian demielinizacyjnych w obrazie MRI z 2004r. wskazują przewlekłe stwardnienie rozsiane i brak poprawy w stosunku do badań z lat ubiegłych.

Z kolei innym biegłym neurologiem w opinii złożonej dnia 11 lutego 2013r., po rozpoznaniu stwardnienia rozsianego z niedowładem połowicznym lewostronnym oraz wczesnego zespołu psychoorganicznego, także uznał, że wnioskodawca jest nadal po dniu 31 lipca 2012r. częściowo niezdolny do pracy do dnia 31 lipca 2014r. Biegły dostrzegł, występujące u skarżącego objawy uszkodzenia mózgu, które ograniczają zdolność do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Podkreślił, że stwardnienie rozsiane dokumentują badania obecne i MRI mózgowia z 2004 r.

Występujący niedowład lewej kończyny górnej i dolnej uniemożliwia skarżącemu pracę w charakterze mechanika. Chorzy na stwardnienie rozsiane powinni prowadzić oszczędny tryb życia, unikać wysiłku fizycznego, wystrzegać się przeziębień, które mogą spowodować nowe rzuty choroby. Biegły dostrzegł w obrazie badania MRI zanik tkanki mózgowej pod postacią poszerzenia przestrzeni płynowych stanowiący odpowiednik rozlanego uszkodzenia mózgu. Podkreślił, że wnioskodawca nie ma zaburzeń psychotycznych i nie wymaga badania psychiatrycznego. Spowolnienie psychoruchowe, maskowaty wyraz twarzy, wygórowanie odruchów własnych twarzy także świadczy o rozlanym uszkodzeniu mózgu. Zdaniem biegłego obraz kliniczny potwierdza obraz MRI mózgowia.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego ocena stanu zdrowia wnioskodawcy dokonana przez biegłych lekarzy była prawidłowa i zasługiwała na uwzględnienie. Opinie zostały sporządzone przez specjalistów, posiadających gruntowną wiedzę medyczną oraz długoletnie doświadczenie zawodowe. Podstawą ich wydania były dowody obiektywne. Biegli uwzględnili pełną dokumentację lekarską i wyniki badań zgromadzone w aktach organu rentowego. Przy ocenie niezdolności do pracy, przewidywanego okresu tej niezdolności oraz rokowań, co do odzyskania zdolności do pracy, odnieśli się także do czynników medycznych oraz zawodowych określonych w art. 12 i 13 w/w ustawy. Mieli na uwadze stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, bądź rehabilitacji, wykształcenie wnioskodawcy, jego doświadczenie zawodowe. Z tym, że co do daty końcowej stwierdzenia częściowej niezdolności do pracy (31 lipca 2014r.). Sąd Okręgowy prawidłowo oparł się na opinii drugiego biegłego z zakresu neurologii z uwagi na to, że była ona bardziej aktualna w tym zakresie od opinii pierwszej.

Wbrew stanowisku organu rentowego, stan zdrowia wnioskodawca nie uległ poprawie, pod względem medycznym. O takiej poprawie nie może świadczyć okoliczność, na którą powołał się organ rentowy w apelacji, iż podczas badania przeprowadzonego przez komisję lekarską w dniu 31 lipca 2012r. stwierdzono remisję objawów SM („bez niedowładów i zaburzeń czucia, próby zbornościowe prawidłowe, próba Romberga ujemna, nieco żywsze odruchy lewej kończyny górnej, mniej sprawna klawiatura po stronie lewej”). Niemiarodajna jest również ocena organu rentowego, iż stwierdzony przez biegłych niewielki niedowład lewostronny w przebiegu SM u osoby praworęcznej nie potwierdza niezdolności do pracy. Biegli lekarze sądowi spójnie bowiem uznali w dopuszczonych w sprawie opiniach, gruntownie oceniając stan zdrowia wnioskodawcy i stan choroby SM, że taka częściowa niezdolność do pracy jednak nadal u niego występuje.

Podkreślić należy, że ocena niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych, dysponujących specjalistyczną wiedzą medyczną. Natomiast wynik opinii biegłego w żadnej mierze nie może być przedmiotem odmiennych ustaleń Sądu - wynikających jedynie z polemiki z wnioskami biegłego w dziedzinie wymagającej wiedzy specjalistycznej. W przeciwnym wypadku bowiem doszłoby do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Podobnie orzekł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 lipca 2005 r. (II UK 277/04 publ. OSNP 2006/5-6/97).

W związku z powyższym, zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd pierwszej instancji, na podstawie opinii biegłych sądowych, prawidłowo uznał, że z uwagi na dalsze trwanie częściowej niezdolności do pracy, zaistniały podstawy do przyznania wnioskodawcy prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na dalszy okres do 31 lipca 2014r.

Niezasadny był zarzut organu rentowego w przedmiocie zaniechania dopuszczenia przez Sąd pierwszej instancji dowodu z opinii nowego zespołu biegłych lekarzy sądowych. Organ rentowy nie wykazał bowiem błędów, sprzeczności lub innych wad w opinii uwzględnionych przez Sąd. Na konieczność podnoszenia konkretnych zarzutów ściśle odnoszących się do opinii biegłych sądowych, celem ich podważenia wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy (wyrok SN z dnia 16.09.2009 r., I UK 102/09, LEX nr 537027, wyrok SN z dnia 15.02.1974 r., II CR 817/73, LEX nr 7404; wyrok SN z dnia 18.02.1974 r., II CR 5/74, Biul. SN 1974, nr 4, poz. 64; wyrok SN z dnia 15.11.2001r., II UKN 604/00, PPIPS 2003, nr 9, poz. 67). W niniejszej sprawie organ rentowy nie wskazał racjonalnych i rzeczowych argumentów przemawiających za powołaniem dowodu z nowej opinii biegłych lekarzy sądowych.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c., orzekł jak w wyroku.